

Dosarul nr. 2ra-1092/22
2-17175180-01-2ra-08082022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – A. Ciubotaru
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, V. Buhnaci, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

05 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Dan Revencu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Ministerul Sănătății al Republicii Moldova împotriva lui Dan Revencu,
intervenient accesoriu Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional
Strășeni, cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-au respins apelurile declarate de Ministerul Sănătății al Republicii Moldova și
de Dan Revencu, fiind menținută hotărârea din 09 iunie 2021 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Ministerul
Sănătății al Republicii Moldova,

constată:

La 20 iunie 2017, Ministerul Sănătății al Republicii Moldova a depus cerere
de chemare în judecată, care a fost concretizată prin cererea din 28 februarie
2018, împotriva lui Dan Revencu cu privire la încasarea datoriei și compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 01 noiembrie 2012, între Ministerul
Sănătății al Republicii Moldova și Dan Revencu a fost încheiat contractul de
instruire, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1396 din 24
noiembrie 2003 cu privire la instruirea medicilor și farmaciștilor rezidenți și
plasarea în câmpul muncii a tinerilor specialiști.

Potrivit contractului, statul Republica Moldova și-a asumat obligația de a
asigura finanțarea studiilor de rezidențiat a lui Dan Revencu, cu mijloace
financiare din contul bugetului de stat alocate Ministerului Sănătății al Republicii
Moldova, iar Dan Revencu s-a obligat să activeze un termen de 3 ani după
finalizarea studiilor de rezidențiat, conform îndreptării eliberate de către
Ministerul Sănătății.

Reclamantul a menționat că, în rezultatul examenului pentru efectuarea
studiilor de rezidențiat, Dan Revencu a fost înscris la studii postuniversitare de

rezidențiat cu specializarea chirurgie. După finalizarea rezidențiatului în domeniul chirurgiei, la 13 iulie 2016, Ministerul Sănătății i-a eliberat lui Dan Revencu certificatul de repartizare nr. 06/MCH/16 pentru angajare în cadrul Instituției Medico-Sanitare Publice Spitalul Raional Strășeni, însă, acesta nu și-a onorat obligațiile contractuale asumate de a lucra un termen de 3 ani.

Potrivit scrisorii privind costurile de instruire a studenților și rezidenților în cadrul Universității nr. 03-2673 din 28 iulie 2017 eliberate de Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, cheltuielile de instruire universitară și postuniversitară pentru Dan Revencu au constituit suma de 258 694 de lei.

Reclamantul Ministerul Sănătății al Republicii Moldova a solicitat prin cererea de chemare în judecată încasarea de la Dan Revencu în beneficiul său a sumei de 258 694 de lei cu titlu de cheltuieli alocate pentru instruirea în rezidențiat și plasarea în câmpul muncii a medicilor și farmaciștilor conform contractului.

Prin hotărârea din 12 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis acțiunea depusă de Ministerul Sănătății al Republicii Moldova.

S-a încasat de la Dan Revencu în beneficiul Ministerului Sănătății al Republicii Moldova suma de 258 694 de lei cu titlu de cheltuieli alocate pentru instruirea în rezidențiat și plasarea în câmpul muncii a medicilor și farmaciștilor conform contractului nr. 361 și în contul bugetului de stat 7 760,82 de lei cu titlu de taxă de stat (vol. I, f.d. 126, 133-136 recto-verso).

Prin decizia din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Dan Revencu, reprezentat de avocatul Sabina Cerbu.

S-a casat hotărârea din 12 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a trimis cauza la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată (vol. I, f.d. 215, 216-227).

Prin hotărârea din 09 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Ministerul Sănătății al Republicii Moldova.

S-a încasat de la Dan Revencu în contul Ministerului Sănătății al Republicii Moldova suma de 84 589 de lei cu titlu de cheltuieli de studii din buget la un rezident, urmare a neexecutării pct. 4.2 lit. a) din contractul nr. 361 din 01 noiembrie 2012.

S-a încasat de la Dan Revencu în contul statului suma de 2 537,67 de lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (vol. II, f.d. 40, 53-63).

La 28 iunie 2021 și la 05 iulie 2021 Dan Revencu și Ministerul Sănătății al Republicii Moldova, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, au declarat apel împotriva hotărârii din 09 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 46, 47-51).

Prin decizia din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-au respins apelurile declarate de Ministerul Sănătății al Republicii Moldova și de Dan Revencu, fiind menținută hotărârea din 09 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, (vol. I, f.d. 111, 112-122).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut că, după finisarea studiilor de rezidențiat, Dan Revencu a fost repartizat pentru angajare în cadrul

Instituției Medico-Sanitare Publice Spitalul Raional Strășeni, însă, ultima i-a refuzată angajarea din motivul lipsei locurilor vacante.

Instanțele inferioare au notat că, în urma refuzului de angajare în cadrul Instituției Medico-Sanitare Publice Spitalul Raional Strășeni, Dan Revencu nu și-a executat obligația de a informa Ministerul Sănătății al Republicii Moldova despre refuzul de a fi angajat, iar drept urmare nu și-a executat obligația corelativă să activeze cel puțin trei ani conform repartizării Ministerului Sănătății.

Astfel, deși refuzul instituției medicale poate fi considerat o circumstanță ce nu-i poate fi imputabilă lui Dan Revencu, ultimul nu a adus la cunoștința Ministerului Sănătății al Republicii Moldova despre acest fapt, pentru a obține o repartizare repetată la o instituție medicală cu locuri de muncă vacante.

Din aceste considerente, instanțele inferioare au conchis că Dan Revencu a încălcat prevederile pct. 4.2 lit. a) din contractul nr. 361 din 01 noiembrie 2012, fapt ce presupune că acesta nu și-a onorat cu bună-credință obligațiile asumate, iar drept consecință urmează că restituie Ministerului Sănătății al Republicii Moldova cheltuielile alocate pentru instruirea în rezidențiat.

La 08 iulie 2022, Dan Revencu a declarat recurs împotriva deciziei din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 09 iunie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele inferioare au interpretat în mod greșit norma art. 516 din Codul civil, considerând că el nu ar fi respectat obligația de informare a Ministerului Sănătății al Republicii Moldova despre refuzul Instituției Medico-Sanitare Publice Spitalul Raional Strășeni de a fi angajat din lipsa locurilor de muncă.

Recurentul a notat că nici contractul nr. 361 din 01 noiembrie 2012, nici legislația în vigoare nu prevede obligația sa de a informa Ministerul Sănătății al Republicii Moldova despre lipsa locurilor de muncă la instituția unde a fost repartizat spre angajare.

Este în obligația ministerului și a Instituției Medico-Sanitare Publice Spitalul Raional Strășeni de a comunica. Respectiv, ministerul trebuie să-și execute corespunzător și cu bună-credință obligațiile sale cu privire la distribuirea medicilor spre angajare conform locurilor de muncă vacante, iar Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Strășeni trebuia să informeze ministerul despre faptul că nu dispune de locuri vacante și din acest motiv a refuzat angajarea lui Dan Revencu.

În opinia lui Dan Revencu, schimbul de date între instituțiile publice nu poate fi pusă în sarcina medicului rezident și din acest considerent el nu este responsabil de executarea necorespunzătoare a obligațiilor de către minister. Or, pct. 1 alin. (7) din Ordinul ministrului sănătății, muncii și protecției sociale nr. 673 din 21 iulie 2017 prevede expres că obligația de a prezenta Ministerului Sănătății, în termen de 5 zile lucrătoare din data prezentării tânărului specialist, confirmarea de angajare în serviciu a tânărului îi revine conducătorilor instituțiilor medicale publice. Astfel, în mod cert schimbul de date între instituțiile publice nu poate fi pusă în sarcina medicului rezident.

Astfel, recurentul a considerat că Ministerul Sănătății al Republicii Moldova nu a probat că l-ar fi repartizat spre angajare la un loc de muncă vacant, iar el nu și-a executat obligația contractuală de a se angaja conform acestei repartizări.

Reieșind din aceste circumstanțe, a fost în imposibilitate de a-și executa obligația principală cu privire la angajarea în câmpul muncii pe o perioadă de cel puțin 3 ani din motive ce nu îi sunt imputabile.

De asemenea, recurentul a menționat că a fost repartizat spre angajare la Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Strășeni fără o discuție prealabilă cu aceasta și fără a lua în considerare media sa înaltă de 9,9 la de absolvire a studiilor post universitare. Deși, conform pct. 5.2 din contract medicul rezident, în ordinea descrescândă a notelor din actul de studii, are dreptul să-și aleagă locul de muncă din lista repartizărilor propuse de Ministerul Sănătății. Astfel, prin repartizarea arbitrară spre angajare fără a-i prezenta locurile vacante disponibile și a-i acorda posibilitatea de a alege locul de muncă dorit, ministerul a încălcat prevederile pct. 5.2 din contract.

Prin referința depusă electronic la 19 august 2022, Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Strășeni a solicitat respingerea recursului declarat de Dan Revencu împotriva deciziei din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Prin referința din 23 august 2022, Ministerul Sănătății al Republicii Moldova a solicitat respingerea recursului declarat de Dan Revencu.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de

persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 13 aprilie 2022. Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc cu numărul de ieșire 4759, copia deciziei motivate din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces pentru notificare la 13 iunie 2022 (vol. II, f.d. 123), însă, din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul când decizia instanței de apel a fost comunicată efectiv recurentului. Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Dan Revencu rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea

recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Dan Revencu nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Dan Revencu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Dan Revencu a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul

de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Dan Revencu împotriva deciziei din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Dan Revencu împotriva deciziei din 13 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas